

COM "LA RETAGUARDIA"

4 d'Abril del 1979

CECOTIC
DIPLOMA
E. G. M. S.

Ve't aquí la immoralitat de la Història.

Ara, en lloc "de la matèria" es porta el "winning". Es a dir, unes banyes compartides, equitatives i solidàries.

En tot cas, parlem-ne, les úniques consultes que admetem són les referents a la futura i esperada Generalitat. Per no admetre, queda clar que tampoc concedim assessorament sobre l'actual succeïdon anomenat Genèitat de Catsuña. Sobre aquest particular ja hem dit en alguna ocasió que, com les coses segeixin com fins ara, tornarem a reivindicar el retorn del President... a Saint Martin Le-Beau per tal de reinstaurar aquí i d'una vegada l'autèntica Generalitat i el Parlament de Catalunya. Aviat passarem casa per casa a recollir les corresponents signatures. Prepareu doncs la ploma.

Quedi clar, però, que de consultes sobre un tal Suárez, res de res. Tan el Rei com nosaltres sabem estar molt bé en el nostre paper. Ell allà i nosaltres aquí. L'Estat allà i Catalunya aquí. Com ha de ser.

Com ha de ser,
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
Xato de la Xexa

Amb la pipa q'l morro

Són poquets

El Partit Lliberal de Catalunya diu que només van ser set els militants d'aquest partit que es passaren a l'UCD. La nota que han fet pública, però, és molt confosa, i diuen els experts en política, que reflexa perfectament les tensions internes que existeixen entre els dos militants que resten.

Música

Herri Batasuna no va anar a la Sarsuela. "Es un gènere espanyolista i decadent" van manifestar portaveus autoritzats de la coalició basca.

Escorxador Municipal

El nou escorxador de Barcelona no es va inaugurar el dia previst, perquè l'Ajuntament vol que l'estrenin els futurs regidors de la ciutat. "Amb efectes retroactius", han manifestat aquests.

Estan molt lluny

Amb els avenços que, tot txino-txano, va fent l'esquerra francesa, aviat no els veurem.

Conreus

Els Comunistes de Catalunya estan d'acord amb els altres partits en dir que estan contra el consens.

Exclusiva

Els documents que Càrter va fer signar a Beguin i Sadat no són vàlids! Hem descobert que els falta una pòlissa.

Catalanitat

La primera decisió del nou consistori d'Ascò serà canviar el nom de la vila: es dirà Fastic.

Tornarem a volar

Dos o tres mesos després de les municipals, es convocaran eleccions pels alcaldes que es vulguin presentar a ciutadans. No cal dir que els futurs alcaldes estan entusiasmats amb la idea.

Ve de lluny

Diu en Tarradellas que ningú dirà que no a l'Estatut de Catalunya. Sempre va bé saber que en Suàres hi està d'acord.

S'estimen

El partit que resultarà de la fússió del PTE i de ORT es dirà PTORT.

Crim passional

Un mecànic ha matat a la seva dona per pactar amb la patronal.

L'ha cagat

La tasca de les diputacions ha estat sempre intel·ligent, patriòtica i plena de col·laboració, va manifestar en Tarradellas. El que no va dir, però, va ser a quina pàtria es referia.

Nom sospitós

Es injust que Alejandro Arroyas Marcos estigui al PSA. Hauria de militar al PSOE.

Un cara dura

L'Alvarez, el que vol ser alcalde d'UCD per Madrid, diu que vol una ciutat nova. Però haurà d'anar amb compte no li fessin una cara nova. Sabieu que és l'advocat de les principals immobiliàries de la seva capital.

Va de números

En Magí Pont vol que els carrers de Barcelona canviïn el seu nom per un número. Ho trobem molt bé. A ell li tocarà el número 0'02, que va a ser la seva capacitat encefàlica.

Coses de la vida

Varen trobar el cos d'un jove estrangulat. No era cap suïcida.

Investidura

Franco no necessitava fer trampes per a guanyar. La trampa la va fer el primer dia, el 18 de juliol del 1936 i ja cura tenir prou. Suarez ni tant sols sap emular el seu pare polític i té de recórrer al més descarat joc de mans que s'hagin vist mai per la petita pantalla.

Suarez ha volgut recordar que en aquest país segueixen manant els mateixos i de la mateixa manera. Que el Sr. Carrillo, el Sr. González o el Sr. Pujol estàn a les Corts? Pura accidents polítics. O més exactament pura incapacitat per a seguir la política de garrotada indiscriminada per "l'il·lustre" fill del

Ferrol.

Pel demés, la dreta cavernícola no solsament s'apropia de la part dreta del camp sinó també de la del centre i l'esquerra per

què no pot. Seria tornar al mateix camp de fa uns anys, on només jugàvem uns. Amb l'ajut de RTVE, però, aviat això tornarà a ser possible.

Escape nuclear als USA

Els americans ja tenen tema per una nova pel·lícula d'èxit mundial. A l'estil de "TIBURON", "EL ENJAMBRE" o "INUNDACION". La Central de Harrisburg, despen un nuvol radiactiu en un

radi de 30 Km. i cal que un milió de ciutadans americans siguin evacuats.

Una trama apassionant, amb escenes de pànic col·lectiu; l'actuació de l'exercit aturant les masses enfo-

llides; la paral·lela història d'amor d'una ecologista amb un físic nuclear, els telèfons vermells, blaus, grocs, blancs i negres de la Wite House sonen a l'hora amb un Carter preocupat i seguint minut a minut la catàstrofe.

Ja en faran de diners els americans amb una pel·lícula així. Especialment ara que ja tenen la propaganda feta a través dels diaris. Podran posar un lleteret a la porta dels cinemes i poc després del nom del director, senyalant que "el film està basat en hechos verídicos".

El més fotut de tota aquesta història és que els americans, com sempre, i en previsió de possibles nous accidents han decidit exportar les centrals. A casa nostra per exemple. El Pla energètic de Rodríguez Sahagún (UCD) no és més que això. Les centrals que no volen allà les encoquem aquí.

Aviat nosaltres també podrem fer pel·lícules d'èxit mundial. És el preu del progrés!

Sonà-burros

En Suarez no va volguer debat sobre el programa de govern per un motiu fonamental: no té, de programa. Ell a la seva, que és la trona, i para de contar.

El món estrany

Que el Partit Socialista d'Andalusia voti a favor d'en Suarez no vol dir que aquest sigui socialista. Vol dir que els que no són socialistes són ells.

Manar m'agradaria

En Suarez era falangista. En Suarez és demòcrata. En Suarez de segur acabarà aixecant el puny.

LI HEM TRENCAT LA CLOSCA

L'UNA- Doncs jo, per això dels alcaldes, penso votar
altre vegada en "Suàres".

L'ALTRE- Ai sí noia sí, més val burro conegut que
sabi per conèixer.

manu 1/17-79

Les Nostres Institucions

La Mona

calauja 79

La mona de Pasqua és una d'aquelles coses que mai es perdran. L'anar a Missa, el fer-se el masoquista durant la Setmana Santa i escurar-se el nassos amb el mocador, són coses que passen, temporals i pròpies de civilitzacions preterites. El posar-se com un quico de pastissos i mones, pel contrari, no es perdrà mai.

Quan la dictadura volem dir la d'avans la investimenta d'en Suarez- un pastisser de Vic va fer una mona reivindicant l'Amnistia. El pastisser el varen empaperar, però a la mona no. La mona se la va croir, i amb perdó, el Sr. Governador Civil de la província.

I és que la mona és la mona.

El que no sabem és d'on ve el nom de la Santa Institució. Certes versions paganes, impúdiques i esotèriques de la qüestió ens neguem a reproduir-les, ja que més que explicar l'origen el confusen més. Per exemple, la mona és un subtil derivat de la mora. Es a dir, la tia que es tiraven els cristians de la reconquesta després de passar la setmaneta santa

d'abstinència i continència sexual. Com sigui que anaven tan cremat llurs mullers es negaven a compartir el llit amb mascles tant efutismats, per això es va fer tradicional el cruspise una mora a lo bestia. Amb el temps la tradició va anar degenerant. I sino ja m'explicaran, d'una mora a una mona no únicament i va un canvi semàntic sinó a més un canvi d'especie.

Benaurement la civilització serveix per a moltes coses, entre elles transformar la líbido en gastronomia, i, per tant, tots

a fotren's la mona que toca.

El més bestia de la tradició és que el padrí sol regalar la mona al seu fillol. Clar que ben mirat més bestia seria que fossin els pares qui ho féssin. Afortunadament, la mona ja no és mora i aquí no passa res.

Ara s'explica però l'anestral ullada que s'ens escapa quan passen per davant una pastisseria i contemplem una mora, pardó, una mona indole que s'exibeix impúdica davant els nostres ulls.

El Moro de la Mona

SUPERMAN

(A DIVINIS)

Cada època té els Sants que es mereix. Abans la moda eren els tipus perdularis de roba fastigosa i cervell il·luminat. D'ells s'explicaven meravelles, curacions miraculoses i conversions d'heretges en massa. Acabaven santificats com a premi a les relacions públiques. Ara això ha canviat i els Sants són de plàstic i colors vius. Es pentinen amb "brillantina" i fan servir desodorant íntim.

L'exemple més vistós és San Superman, aquest personatge vestit amb els colors del Barça que surt a la televisió i el cine. I també fa miracles, no us penséssiu. Per exemple, a New York va aconseguir el prodigi que un nen saltés d'un edifici de pisos pensant-se que el modern Sant l'acolliria. El Sant va fer llufa com sempre han fet els Sants i el nen es va matar.

Ara els Sants els programen a Hollywood i fixeu-vos bé: la celebració de la nova eucaristia model rite-cinematogràfic es celebra també el diumenge. En són molt de llestos aquests "païos": damunt els temples pagans el cristianisme hi fundà les seves esglésies i ara en fan sales de cinema. Lloc modern en el qual es combrega amb

rodes de molí.

II (A HUMANIS)

Els Infrahumans queden embadalits davant les proeses del Superhome. Si anàveu al cinema ens veurieu amb la boca oberta pensant enamorar Lluïsa Llana en un balcó de la cinquena Avinguda. Però no sabem volar i la Lluïsa de segur no li agafarà la trempera que l'envaeix davant Superman. Perquè, els ho he de dir, servidor fa d'oficinista a sou d'una multinacional del xicle i ja puc mastegar ja, que ni així es fixa en mi la secretària del director. Però un dia d'aquests tothom veurà que d'en SuperGómez no se'n fot ningú. Serà el moment de la venjança de tantes i tantes humiliacions. Però jo aju-

AVANS

daré els dolents, que després de mil nou-cents setanta-un anys de guanyar els bons ja els toca, pobrets.

III (TESI)

Sant Superman de la mateixa manera que Sant Travolta són els ninots americans de la impotència. La calcomonia d'una

societat sense dimensions que es mira al mirall i no s'adona com li masturben el cervell.

Ah! Paradís feliç aquest en el qual Superman vola doli sobre els gratacels del poder econòmic i somriu als accionistes de Wall Street. I els fa pam-i-pipa mentre destrossa algun dissortat que acaba de robar qualsevol fotesa.

DESPRES

EXCURSUS

En aquest país de fàbula que ens ha tocat d'habitar sempre anem de vinguda de tots els "tinglados" dels americans. A aquests senyors els recordaria que tenim la patent pel que fa a la qüestió d'homes voladors. Vàrem posar en òrbita un almirall. La qual cosa

va ser aplaudida per tot el món degut a l'enginy tècnic que va fer que el "fulano" esmentat pugés i no baixés. Coses de la pirotècnia, es va comentar. Però el cert és que el seu Superman tard o d'hora ha de tocar terra. Espabilats que som: Ja ho sabem: Spain is different. oficina General CEDOC

Florit, el magre

El dissabte van celebrar l'Eurovisió. Com aquell qui celebra la Missa o la victòria del Barça, dues coses que cada cop se celebren menys. L'Eurovisió la celebren cada any i és la resposta de les cases de discos als festivals de Bayreuth. Resposta lògica si tenim en compte que Wagner no va guanyar cap festival d'Eurovisió.

La veritat de l'Eurovisió és més aviat fosca. Hom ignora, en general, quin batibull és aquest del Festival. Per als no iniciats, els direm que l'Eurovisió no és la peculiar i estranya forma de veure les coses del Sr. Carrillo, que, entre altres és curt de vista. No és, ni de bon tros, una col·lecció de cromets del "Bimbo" sobre els millors monuments d'Europa, co és: la Susana Estrada, la Silvia Kristel i en Joanet Reventós. Qui digui que l'Eurovisió és el somni d'una carota en una nit de lluna plena es juga el cutis per retòric. Tampoc és el moment de creure Bèquer quan deia amb veu

tendra a cau d'orella de la seva millor amiga:

"Què és Eurovisió? murmures quan mastegues la pastilla de xiclet de pela amb la boca que fa fum.

Què és l'Eurovisió? I tu m'ho preguntes?

Eurovisió... ets Tu!

Però no, gràcies. Eurovisió no sóc jo. A menys que no sigui la meua circumstància camuflada, cosa que no seria d'estranyar. Consultem Ortega, però no hi ha res a fer: no l'entem i tampoc no és el cas de fer de set-ciències sinó de parlar de l'Eurovisió.

Dèiem que l'Eurovisió no era allò. Sinó això: una mena de trobada coral d'uns quans llepacrestes al

voltant d'un micròfon per tal de llençar uns brams que eixorden les oïdes d'un auditor sensible, per exemple: jo.

Eurovisió és la història d'una frustració. Un festival de cançons enfadosa, perquè no és el cas d'una cançó eurovisiva que no faci enfadar. Seria intolerable. A més, són enfadoses perquè totes diuen el mateix, i no entrarem massa en el tema perquè trencaríem el secret i l'encís del llibre que pensem publicar un dia d'aquests i que portarà l'eloqüent títol de "Capollades i fets històrics diversos".

Ben mirat, el que l'Eurovisió és una capollada (no un fet històric) deu ser la primera cosa concreta que sentiu en molts anys. Felicitats, doncs, i ja em convidareu a sopar.

Aquest any en Serrat

tampoc no ha volgut anar-hi. I a Jerusalem, ciutat Santa, ja els va bé. Tenien por d'en Serrat. Perquè allà on hi ha un català, un jueu hi passa gana. I els de l'OLP se les pesquen totes.

Si en Serrat no hi va, en Sadat sí. Ara mateix està buscant el pollí per fer una entrada triomfal mentre en Beguin li cerca les palmes.

No cal dir que en Roc també anirà a l'Eurovisió. I guanyarà. Es clar.

Petet

EDICIONS "LA PIPA D'EN ROC"
N. Reg. Emp. Edit. 1963/78
Apartat de Correus, n. 52 Mataró
ISBN 84-85539-01-X
ISBN 84-85539-00-1 (OC)
Dip. Leg. B-34.263-1978

ATENCIÓ: FEM VACANCES PER SETMANA SANTA

La propera setmana no ens trobareu a cap kiosc. Però no us esvareu que la setmana següent tornarem a ser-hi. Ah! i us donarem una sorpresa de molts pèndons. Si fem vacances és degut a que tots els redactors de la casa hem de complir els nostres deures litúrgics.

En Serafi Bandarra, es retirarà a meditar profundissimament si és o no és amb la seva secretària. La noia té encomanada la part pràctica del dubte hamletà.

El Xato de la Xexa, escolar desde la més tendra infància, ajudarà a celebrar misses al canonge de la Seu. Estem segurs que donarà la talla.

En Memelles, heroi de les causes perdudes i místic de mil verges sense honor, es quedarà a casa seva amb els seus fills. Aquest sí que sabrà perquè la Setmana és Santa.

En Mec-Mec és inventor d'una litúrgia profana apte per a qualsevol religió. Ha contractat Mossén Obit per engegar l'apocalipsi del nou ritus a la desconeguda muntanya de Talòs, que a partir d'ara serà el nou centre de peregrinatge dels llois. I foterà pela llarga.

En Pal es quedarà a casa seva. La qual cosa agrairan tots els convents de clausura del país. Es veu que ha provocat més d'una crisi vocacional.

TELE-EVIDÈNCIES

(EN LA LENGUA DEL IMPERIO, COÑO!)

Palaugan 79 493